

FORUM

2004

TSJEKKISK-NORSK FORUM

č. 51, prosinec 2004

nr. 51, desember 2004

Milí členové Fóra,

dostává se Vám do ruky mimořádné vánoční číslo Věstníku, mimořádné protože neplánované. Jistě se divíte. Minulé číslo přišlo přece celkem nedávno (jak ten čas letí), a uzávěrka dalšího byla plánována na leden. K našemu velkému překvapení ale vybylo na číslo vánoční: jednak díky několika "zapomenutým" příspěvkům, včetně jednoho oznámení, ale hlavně díky aktuálním příspěvatelům. Doufám, že to znamená pro Věstník blýskání na časy. Vedle důležitého oznámení výletu do Rjukanu, příspěvků vánočních a obrázků z letošní Mikulášské zde najdete také první ze série dopisů do Čech. Zařazujeme je, protože doufáme, že osloví všechny. Pro nás, kteří jsme přišli v jiné době, poskytují zajímavé srovnání.

Mladším snad padnou do noty pro svůj bezprostřední popis situací, ve kterých se sami nedávno nacházeli.

Zařazeny jsou také příspěvky v norštině. Z vlastní zkušenosti vím, že zejména pro děti jsou takhle české realie přístupnější, a doufám, že nejen jim přijdou vhod jazykem i tématem (a také že to nejsou poslední příspěvky v norštině).

Všem přeji za sebe i výbor veselé Vánoce a šťastný nový rok.

Alena Bartoňová

PS: Uzávěrka čísla 52 je 20. ledna 2005, nejlépe na adresu aba@nilu.no.

PPS: A nezapomeňte ani na setkání v Asylet, každou druhou středu v měsíci od 17 hodin.

Vánoce jsou svátky klidu	2
Karpen i Europa	3
Julaftenballade	4
Mikulášská 2004	5
Dopisy z Norska	8
Co se připravuje? Výlet do Rjukanu!	11

Vánoce jsou svátky klidu

Vánoce jsou svátky klidu, nezkoušejte naši třídu, psávala spolužačka Jelínková na tabuli. Pan učitel Janoušek obvykle nedbal a koule lítaly. Paní učitelka Jiříčková přání respektovala. Měla nás ráda, měla nás na češtinu a učila nás psát vánoce s malým vé. Už je tomu mnoho let, kde asi paní učitelka odpočívá? Dnes se to píše s velkým písmenem, tam však asi změny končí. Pro děti jsou pořád poslední dny k nepřečkání a dospělí by potřebovali čas zastavit. Nebýt pohledu do kalendáře, řekl bych, že jsme loňský stromek kupovali tak před týdnem. Čas letí, brumlám si rytmickou Rolničky, rolničky, ač mám jízdu na saních tažených koněm zařazenou někde v carském Rusku, chvíli nazývaném Sovětským svazem a teď zase Ruskem. Nikdy jsem v saních neseseděl. Já bych rád k Betlému nelze opomenout, ale na koledu jsem nikdy nechodil, pohvizduji si tuhle melodii trochu neupřímně. Českou melodii Vánoce, Vánoce přicházejí, považuji za nejzdařilejší. Text je nejrealističtější popisem českých Vánoc: zabíjení kapra, hořící smrček...a úleva nakonec, že to dobře dopadlo. Purpura pánů Suchého a Šlitra je taky bezva. Nebo původně německá Tichá noc. Avšak nejpříjemnější pocity ve mně vyvolá jen text písně Já sním o Vánocích bílých, co pokračuje: Vánocích, které z dětství znám...nebo z mládí znám ? ...To je fuk. Víte, že byla napsána uprostřed léta, na pláži v Kalifornii? To je taky fuk, každý zná ty svoje Vánoce. Třeba Australané, kterých je mi líto, protože chodí hlavou dolů, mají zrovna největší vedra, a dívají se v televizi, jak si severní polokoule staví sněhuláky.

Moje Vánoce jsou následující: koupit dárky-zabalit dárky-oprášit betlém-ustrojit stromeček-ozdoby-řetězy-sníst smaženého kapra s vlašským salátem-zapálit svíčky a prskavky-počkat, až Ježíšek prostřednictvím zástupců zacinká-rozbalit dárky-hrát si s hračkami-číst si knížky, zvláště pak Tři mušketýry-a usnout únavou ve vonících peřinách. Takhle popsal Vánoce Karel Poláček v Bylo nás pět, v kapitole

15. "...že bych se těšil na Ježíška, to se moc netěším, protože nikdy nedostanu, co bych chtěl. Oni mně dávají pořád jenom, co potřebuju, což jest švindl, jelikož by mně to stejně musili koupit, tak jaképak copak. Jináč mám už všecinko, halifaxky, svetr, co má zips a tepláky, sánky a hokejku. A kdyby se mne naši doopravdy ptali, co bysem si přál, tak bysem doopravdy musil říci, že nejradši ze všeho bych chtěl dřevěnou nohu jako má pan Zilvar, jelikož by mně to všichni záviděli a nejvíce Bejval Antonín. A kdyby mně nedali pod stromeček nohu, tak bysem si přál, abych už nemusel chodit do houslí a když ani to ne, tak aspoň album cizozemských známek..." (o několik vět dál:) „Jináč se mně o vánocích všecko líbí“ (konec citátu). Souhlasím.

Ach dárky, manželka mi tuhle povídá, nic mi nekupuj, voňavek mám až až, knížky si koupím sama, spodní prádlo si taky vyberu nejlépe sama, prstýnky už nechci, ...a dítě Jenda(9) mě dorazil: táto, já vím, že Ježíškem jseš ty, že nosíš dárky ty a máma. Potom ale dodal, táto, kdyby se tu Ježíšek přece jen zastavil, mohl bys ho natočit na videokameru?

Třeba máte jinou, svou představu Vánoc. Ted' ale chápete, jaké pocity mnou zavlály, když žena přišla s návrhem, abychom letos odjeli slavit svátky do Keni v Africe. Znáte ten vtip, jak manželé jedou na safari, s nimi jede její maminka. Jednou ráno se probudí, tchýně zmizela, jdou ji hledat s kulovnicí v pohotovosti. Náhle spatří na planině matku opřenou o strom a metr před ní otvírá tlamu obrovský lev. Manželka málem omdlí, volá, dělej něco, střílej, než bude pozdě! On skloní pušku, ulehčeně si oddychne, a praví: ten lev se do toho zapletl sám, tak ať si taky sám pomůže. Ano, ano, kdo z nás nemá tchýni...máte-li sen o tchýni, podle snáře egyptsko-persko-chaldejského, sestaveného "na základě starých pramenů dle Artomidora Daldianose a Achmeta F. Serima vykladačů snů, doplněný nejnovějšími poznatky...", pak tchýně

znamená: nalezneš pomoc v nouzi. Zdá-li se vám o Vánocích, pak vězte, že: Vánoce světití je účastníš se příjemné slavnosti, vánoční stromek viděti je šťastný rodinný život, vánoční dárky obdržeti: jsi oblíben, - dávatí: budeš šířiti štěstí kolem sebe. Je možné, že Chaldejci měli tchýně, ale Vánoce ?

Největší hrozbou v Africe nejsou tchýně, ale, podržte se, hroši. Zabijí ročně nejvíc lidí. Kolik z toho je misionářů, statistika neříká. Nakonec bychom nemuseli chodit k vodě, můžeme zůstat v hotelu, v hospodě neprší. Co tak budou asi v Africe na Štědrý den podávat, kaprů nemajíce? Norové také konzumují místo ryby vepřová žebírka a na jihu jsou i jiná zvířata.

Měli by mít Domáci kuchařku od Magdaleny Dobromily Rettigové, pojednání o stravě postní. Začal jsem si dělat poznámky, abych mohl africkým kuchařům poradit: Hroch načerno: trhni hrocha, oškrabej ho, vyndej vnitřnosti, vlej do něj půl žejdlíka dobrého vinného octa, vymej ho jím a schovej tu krev s tím octem vypláknutou-pak narovnej hrocha do pánve, dej k němu cibuli, mrkev a celer, pepř, zázvor, hřebíček, nalej na to piva tolik, až se hroch zatopí...mňam, mňam. Nebo: Slon namodro: trhni slona, ale neoškrabej ho, vyndej vnitřnosti, rozsekej na kusy, narovnej na mísu, polej se soleným vařeným octem, aby hezky

zmodral, pak jej narovnej na pánev, dej k němu česnek, cibuli, kousek dymiánu, osol trochu, nech to v jednom varu vařit, pak to dej pěkně citronovou kůrou okrášlené na stůl. Polévku, na tu se nesmí zapomenout. Pivní polévka: dej vařit 1 litr piva . Ve ¼ litru smetany rozkverluj mouku, vrchem kávovou lžičku, přidej špetku soli, trochu cukru, zaklokej tím pivo, nech povařit a při tom stále míchej, pak odstav z plotny a zaklokej do polévky 4 žloutky... Leč zpátky do skutečnosti, oni mají určitě své své kuchařky, kde stojí: Bartoň s citronovou omáčkou, oškrabej, trhni a rozkrájej na špalíčky Bartoně a uvař ho ve slané vodě, pak ho narovnej na rendlík, dej pod něj kousek nového másla, udělej pak bledou jíštičku, dej k tomu na nudličky nakrájenou citronovou kůru a trochu květu, pak zaceď citronovou šťávou. Nevyčítám, vždyť my také jíme ryby, smaženého kapra, a k tomu posloucháme Českou mši vánoční, kterou jeden Ryba složil. Jakub Jan Ryba. Ještě že se nejmenoval Jakub Jan Kapr, klidně mohl, chodil jsem s jistým Kaprem na devítiletku. Ale co, dneska stejně nevíte, co vám do jídla v továrně semelou, nebo co ty krávy žerou.

Nakonec budeme doma. Stromek, ozdoby, televize, počítačové hry...nemá tu někdo číslo mobilu na nějakého hrocha? Přeji všem hezké Vánoce!

Zdeněk Bartoň

Karpen i Europa

La oss komme tilbake til karpen, som er det virkelige symbolet på julen i Tsjekkia, Østerrike, og Sørtyskland (Bayern og Baden-Württemberg) og i noen familier i tysktalende, selv ikke katolske land i Nordtyskland. Den katolske advent skulle overholdes som fastetid, og den gangen Kirken bestemte over det offentlige og private liv, kunne man f.eks. ikke feire bryllup i advent. Man skulle ikke spise kjøtt på noen fredag i året, og det gjaldt

fortsatt i min ungdom i Praha. Kanskje har kriser og krig forlenget denne skikken. Det var også påbudt som sparetiltak av rikskansler Hitler. Den strengeste fasten skulle overholdes på Langfredag og på Julaften. Det har satt varige spor, men først på 1800-tallet er karpen blitt folkemat på Julaften.

Det var romerne som fant denne smakfulle fisken i Donau, brakte den til Roma og siden til Bayern. Derfra brakte munkene karpen med seg til Böhmen rundt

begynnelsen av 1000-tallet. Karpen var viktig for munkene, for de likte å leve et godt liv, og fisk var tillatt som mat på de hyppige fastedagene. I noen klostre tillot man seg endog å spise bever fordi den levde bare av fisk, med det resultat at beveren var nære på å bli utryddet.

Munkene var tallrike, og det fantes ikke nok fisk. Klostrene begynte å oppdrette den. Det viste seg at karpen egnet seg godt, den vokste raskt i vårt tempererte klima, og var grei å transportere, fordi den ikke krevde mye surstoff. På 1300-tallet var oppdrett blitt satt i fagmessig system, tre dammer for tre generasjoner fisk, tredje høst tappes dammen ned.

På 1400-tallet anla den storgodseiene adel dammer i stor målestokk i Sørbohmen, Østbohmen og Sørmoravia. Arealet som dammene la beslag på gir også i dag flere ganger større økonomisk

avkastning enn en kornåker. På 1500-tallet fantes det 78.000 dammer, i dag bare 22.000.

De store og små dammene gir det åpne landskapet i Sørbohmen et uforglemmelig vakkert og poetisk preg. Der er også små elver med kulper, og skogstjern som det er deilig å bade i. Padlere lar båtene sine bringe hit for å padle med strømmen nordover og på Moldau mot Praha. For meg som er vokst opp i en storby, oppfylte denne landsdelen selve drømmen om ferieparadis.

Kilde: Artikkel i avisen "Dnes" (I dag) "Karpen er opprinnelig ikke en tsjekkisk fisk" ved Eva Boruvkova, der zoolog Jan Andreska blir sitert om det faglige, og hvis uttalelser jeg bruker her.

Hana Weidemann

Julaftenballade.

Nå vil jeg gjerne fortelle fra en ballade som vi finner i en samling som Karel Jaromir Erben, stadsbibliotekar, lærd og samler av etnografisk stoff, diktet i folkelig ånd. Denne samlingen, "Buketten" (Kytice), utkom i 1853, og ble inspirasjonskilde for andre kunstnere, bildende og musikere, i denne folkeromantikkens tid. Antonin Dvorak har komponert fire symfoniske dikt over ballader valgt fra denne samlingen. (Til sammenligning, Garborgs "Haugtussa" kom ut i 1895 og Grieg begynte straks å tonesette noen av diktene.)

En ballade er et dikt som forteller om en hendelse der mennesket utfordrer naturkrefter og skjebnen, og begår det grekerne kalte for "hybris", overmot. Dette blir straffet. En ballade avsluttes med en moralsk belæring.

Balladen jeg vil berette fra heter "Julaften". (På tsjekkisk "Stedry den", og det betyr "Den gavmilde dagen".) Den er jordnær. Vi er i en verden fjern fra Julenissen, glansbildeengler, julepynt og juleglitter. Her hersker det naturkrefter

som man må innordne seg og blidgjøre framfor å utfordre. Vi får greie på juleskikker der man gir noe til de som tjener mennesket året rundt, men denne balladen forteller spesielt om en bestemt skikk, der man krever noe, nemlig det å se sin fremtid.

Vi er på landsbygda i advent. Det er mørkt og kaldt. Jenter har samlet seg i en stue rundt peisen med hver sin rokk og spinner lin. De prater og filosoferer over livet og fremtiden. Hver og en håper på å få en kjekk kjæreste som vil føre henne til alteret.

Her skyter folkeminnesamleren inn og forteller om hva julen egentlig er. Julen er en gåtefull høytid, som krever noe av mennesker. Alle på gården må få sitt slik skikk og bruk krever det. Husbonden skal få julekake, kyrne ekstra godt fôr, hanen skal få litt hvitløk, høne erter. Fruktrær skal få beinrester fra middagen, og den som har fastet, får se gullgriser på veggen.

Slikt bryr unge jenter seg ikke om. De lurar mer på om det kommende året vil bringe dem en kjæreste. Det sies at ved

midnatt kan jenta se sin tilkommende. Da må hun våge seg ut i måneskinn helt bort til de gamle piletrærne som bøyer seg over vannkanten ved demningen.

Marie og Hana er bygdas vakreste jenter. Guttene faller snart for den ene, snart for den andre. Det er midnatt etter den hellige julaften. De to jentene løper sammen gjennom nysnøen rett til pilene ved demningen. Den ene hogger vekk isen og kneler over vannspeilet. "Hana, kjære deg, si hva du ser der?" spør Marie. "I tåken ser jeg et hus, en husdør, og i døren en mannsskikkelse i en grønn jakke. Hatten har han på snei, der har han stukket inn blomsten jeg ga ham – det er Vaclav!!" roper hun glad.

Nå er det Maries tur. Hva er det hun ser? I tåken ser hun røde lys, det ser ut til å være i kirken. Der er hvitklede piker, vokslys – du gode Gud – en kiste, et svart kors!!

Våren er kommet, landet står i blomst. Fra kirken hører man musikk, og der kommer et bryllupsfølge kjørende.

Brudgommen i grønn jakke midt blant alle gjester, med hatten kjekt på snei slik hun hadde sett ham den gangen ved vannet. Og nå fører han sin brud Hana hjem.

Sommeren er over, kjølig vind feier over landet. Vi hører klokkeklimt, et sørgefølge kommer, det gråtes og det jamres. Hvitklede piker går ved kisten. Den vakre Marie er død. Hun blomstret duggfrisk opp, hun visnet som skåret av. Stakkars Marie.

Og igjen er det advent. Det er mørkt og kaldt. Julaften nærmer seg. Jentene sitter rundt ovnen i stuen og spinner tynne lintråder. To av dem mangler: Den ene binder nå et klede rundt hode og syr barneskjorter, den andre ligger under torven.

Balladen slutter med moralen: Det er bedre å leve med falske forhåpninger enn å avsløre fremtiden og se den grusomme sannhet.

7.01.2004

Hana Weidemann

Mikulášská 2004

Letošní Mikulášská oslava byla prostě báječná. Posuďte sami. Formální rámeček nám poskytl, nepravděpodobně ale zato fantasticky, Screamin' Chicken Rockclub (jehož parafernálie jsou dobře ukryty za oponou, na kterou jsou pro tuto příležitost pověšeny česká a slovenská vlajka). Konferanciéři Alena a Jiří se dělili o průvodní slovo, které díky místnímu ozvučení nebylo možné ignorovat ani při vysoké návštěvě.

Jan Juhaňák, kterého vidíte za pokladním a servírovacím pultem v debatě s hosty, a Jiří Judl (na dalším obrázku nad pochoutkami ve spolupráci s Janem vlastnoručně vyrobenými a opatřenými) se postarali o nostalgicky laděné pohoštění, moravské klobásky, chlebíčky s vajíčkem, rakvičky, tekutý chléb,.....

Tady vidíte, že zaplněný lokál nutil klobásekchtivé hosty dokonce jíst i u servírovacího pultu, neboť jinde nebylo místo.

Líba Janáková (ve žluté blůzce) se celý večer starala o plynulé servírování klobásek, a i jinak pánům pomáhala s prodejem pochoutek (tady vidíte, že občas servírování, ač rychlé a efektivní, nebylo pro některé z nás dosti, a pod záminkou pomoci jsme se nahrnuli za pult, abychom se mohli lahůdkami pokochat z bezprostřední blízkosti).

Další obrázek sice ukazuje spokojené hosty v libé zábavě, ale nedá vám bohužel vůbec představu o tom, kolik nás vlastně bylo. Hodně. Intimní posezení není způsobeno ničím jiným než faktem, že Mikulášská je tak populární, že by jablko nepropadlo.

A protože je to Mikulášská, tak se všichni hrozně těšíme na Mikuláše, a i když se trochu bojíme, přesto se jdeme podívat docela blízko...

Musíme také zazpívat koledy, aby Mikuláš trefil.

Ale už přichází, za zvuků hromu a zahalený mlhou, Jiřík provázený, Mikuláš, anděl a čert...

Mikuláš se musí nejdříve ujistit, že se k němu neloudí děti, které zlobily nebo jinou nelibost způsobovaly. K tomu má tlustou knihu, ve které jsou hříchy zapsány.

Tentokrát jde všechno dobře...

a tak se anděl s čertem (a dalším doprovodným sborem) brzy všech dárečků zbaví (mňam, mňam, fidorky Opavia a jiné dobroty...)

Brzy dojde i na zábavu pro dospělé: tradiční tombolu, jak vidíte, letos neobyčejně hojnou (zde asi v prostředí losování).

Zdá se, že všichni jsou spokojeni.

Dovolte mi poděkovat především Janovi a Jiřímu za pečlivou, časově i logisticky náročnou přípravu, Líba za účinnou pomoc, Mikuláši a jeho průvodcům za to, že i letos přišli z dalekých krajů. Děkujeme

dále sponzorům Mikulášské a její tomboly, zejména Velvyslanectví České republiky a našemu sesterskému slovenskému sdružení, a vám všem, kteří jste přišli a podíleli se tak na zdaru celého podniku.

Veselé vánoce všem přeje za organizátory akce

Alena Bartoňová

Foto: Vlado Branko (1-8, 10,12,13), David Kunke (9,11)

Dopisy z Norska

15.08.2004

Milí všichni, nejdříve jsem myslela, že Vás všechny vyjmenuju, ale když jsem popsala půl stránky, zděsila jsem se, že na někoho zapomenou. Rodino, příbuzní se všemi partnery a jedním miminkem (o dalších nevím), čudlinky a spol., Lucy, Zuzi, Silvi, Honzo, Světlu, všichni přátelé na gymplu, Lucko, Ewi, Pět'o, Tery, Jindro.

Je to přesně sedm týdnů, co jsem těsně před nástupem do autobusu objala současně mamku a tatku a řekla jim: „Vždyť tohle je to nejlepší.“ O několik hodin později při překročení švédsko-norských hranic jsem si řekla: „Jsi doma.“ Uběhlo několik dlouhatánských minut a Tormod mi řekl: „Konečně Tě máme na místě“. O liliích, růžích, slavnostně prostřeném stole, večeři atd. Vám povím jindy. O několik dní později mi řekl: „To je moje druhé pondělí, co jdu z práce domů za někým, někdo na mě čeká.“ Tak to byl úvod.

Události za těch 7 týdnů:

- VELKÁ krize přišla, když jsem si neměla kam dát ponožky, trpím, čekám dva roky a pak si ani nemám kam dát ty pitomý ponožky.
- Šla jsem se nahlásit na policii. „Tady máte povolení na půl roku, nelze prodloužit, na shledanou.“ Hystericky jsem vtrhla za Tormodem na kliniku, slzy mi tekly proudem, už jsem toho měla dost, všechna ta energie, ten čas, všechno investovaný do týhle hloupý války s UDI. Už jsem nemohla a ani nechtěla investovat víc. Tormod mě pomalu uklidnil, řekl, že se o to postará, a já mu věřím. Možná je na čase si uvědomit, že tu válku si vedou oni sami, že už se do ní nenecháme zatáhnout.
- Víkend strávený v oblasti Nordfjord, kde se konala velkolepá svatba Tormodovy sestřenice, mi ukázal mnohé: úžasnou přírodu, letní lyžařské centrum, hory, vodopády, fjordy, jezera, slavný luxusní historický hotel, norskou svatbu v plné parádě a taky to, že si

budu muset znovu prožít kulturní šok. Můj brácha studoval v Americe, o kulturním šoku jsem slyšela od svých šestnácti. Nějakou dobu jsem pobývala tam či jinde. V Norsku to bylo asi rok a mnoho několikadenních návštěv. Kulturnímu šoku lidi dávají tři měsíce, ne? Tak bych to mohla snad mít za sebou?! Kdepak!

- Zlom v boji mezi malou hrdou Češkou a ještě více hrdými Nory nastal, když jsem v obchodě potkala staršího pána.

Vy ale nejste odsud.

Ne.

Odkud jsi?

Z Čech.

Kde to je? Je to v Evropě?

Samozřejmě, přímo uprostřed.

Ale to je tak malé místo.

No a?

To ale není žádné dobré místo

pro život.

Co myslíte?

Pan něco začal vysvětlovat o

Rómech.

To je nádherné místo, já tam žila, mám to tam ráda, byla jsem tam spokojená...

Ale teď jsi v Norsku.

Protože tu mám přítele.

Takže máš NORSKÉHO přítele.

No a?

Docházela mi trpělivost. Byl jste tam?

Ne.

Jak můžete tvrdit, že to není dobré místo pro život, když jste tam nežil. Nemůžete něco soudit, když o tom nic nevíte. Otočila jsem se na podpatku a šla.

- Návštěva České ambasády, kontakt na Česko-norské forum, spoustu info, spoustu Čechů.
- Přijeli naši. A málem se nevešli do auta. Takže konečně máme v kuchyni dvanáct stejných talířků. Na druhou stranu už to nejsou jenom ponožky, pro co tu není

příhrádka. Myslím, že jsme měli skvělých pár dní. Počasí bylo úžasný, jezdili jsme se koupat, jedli čerstvé kraby a krevety, grilovali lososa podle Jamieho, s mamkou jsme byly na malinách, tatka sekal trávu, oba od nás dostali dárek - tříhodinovou plavbu na staré dřevěné vikingské lodi po Oslofjord s krevetím bufet. Tatka si akorát stěžoval, že se nemůže dívat na TV, protože jsme si dali zákaz. A je to super. DOPORUČUJU!

- Počasí v červenci jako asi v celé Evropě, srpen najednou přinesl vedra. Ano i tady v Norsku, Vy, co si myslíte, že je tu zima. A vyřídte, prosím, panu řediteli, že komára jsem potkala jen jednoho.
- Byla jsem na malinách. Stejně místo jako s Tebou, mami. Tormod tam před 3 dny potkal losa. Trochu jsem se bála. Sama v lese, potkám losa. Kdyby to byl sob, dám mu seznam pro Santa Clause, ale los!?
- Většinu času jsme v červenci věnovali domu a zahradě, bylo tu uklizeno, ale ženská ruka je ženská ruka. Teď už jsou všechny šroubováky a kladívka a spol. na jednom místě, zbytečné papíry vyhozeny, spousta místa na pracovním stole. Pár kytiček zateplilo obývací pokoj, dokonce máme Cuba koutek se suvenýry z dovolené, takže už jen ty okna, mami. A spousta plánů na příští rok. Těšte se.
- Tradiční mini dovolená ve švédském městě krevet Stromstad se nám letos opět vyvedla.
- Byli jsme na víkend na jihu Norska. Přátelé tam mají chatičku na pobřeží, s lodí. Jeli jsme na výlet po okolních ostrůvcích a druhý den jsme jeli na nejjižnější cíp Norska, přesně 2518 km od Nord kapp.
- Postupně se seznamuji s místními pravidly, už vím, kam a proč na

jaký úřad, během podzimu to všechno dořešíme.

- JO, a taky mám jméno na poštovní schránce, stejně psané jako Tormodovo.
- Zaplacené členství ve fitness ELIXIA, takže začínám trénovat. A možnost tam později učit aerobik.
- HOT NEWS!!!!!! Mám práci. Mezinárodní škola v Oslo, 10 hodin týdně, matika, 12 a 14 let, 400 až 500 dětí, 3 - 19 let, 44 národností, vše v angličtině, 15 min autobusem odsud. Akorát když jsem si přečetla manuál pro zaměstnance, kde asi 5 stránek věnují tomu, co dělat v případě teroristického a jiného možného útoku, tak jsem si nebyla jista, jestli opravdu nastoupím.

Moje práce nám zatrhla možnost odjet na last minute zájezd na jih nebo udělat překvápko v Čechách, ale tohle je důležitější. Tormod má teď celý srpen dovolenou, tak mi prý bude dělat sváču.

Známa z Ruska, která se sem přivdala mi jednou řekla. „Když jsem se sem přistěhovala, kamarádka mi řekla „teď jsi tady nikdo, nula pro Nory. Teď jsem tady čtyři roky a možná už jsem jedna.“ Znělo to drsně. Pravda je, že od spousty Norů máte ten pocit. Ale být jednička, to přeci není tak špatné.

A někdo někdy řekl, že v životě každého člověka je moment, kdy se všechno zlé, špatné nějak obrátí v něco dobrého, kdy z toho najednou vzejde něco pozitivního. Myslím, že jsme s Tormodem došli na to místo. Doma jsem si říkala, že nebudu moci to a tamto. Teď jsem tady a říkám si, jak je to báječný jít přes ulici do lesa a přejít se malinami, jít se projít k jezeru s pitnou vodou, cestou se vyhýbat kravám, ovcím a koním, mít možnost si vybrat několik jezer a moře na koupání v blízkém okolí bez obavy z kožních a jiných problémů, být za deset minut v Oslo

v centru dění, nebát se nechat v autě peněženku, kabelku v nákupním košíku, domluvit se všude anglicky, jíst výborné čerstvé ryby, krevety na molu u moře, jezdit bezpečně na kole po stezkách, které tady jsou snad všude (protože Norové se rodí buď s lyžemi nebo s bicyklem), vidět z okna losa, vidět z okna moře, jít na ostrov bez aut, mít přírodu přímo u nosu, jet tam na kola, pešky, na běžky, sjezdovat 1 km od domu, sednout si do restaurace a nenasáknout kouřem (od 1. června zákaz kouření), 3 km od domu mít multikino, obchodník, restaurace, kulturní dům, bus stop 300 m od domu, lékař taky, školka, škola též, nejet stovkou na osmdesátce a být předjížděna stylem „no jo, ženská za volantem“ ... Už se nemůžete dočkat, až budu psát, jak se tu stmívá v půl třetí a rozednívá v půl desátý, co? Já vím.

Samozřejmě mi chybí a bude chybět spousta věcí, které jsou doma a jenom doma v Čechách. Jenomže mně by teď už chybělo spousta věcí, které jsou doma a jenom doma v Norsku. A nebyly by to jenom ty mořské potvory. Nejvíc mi tu chybí rodina a přátelé. Věřím, že si je najdu tady taky. Když ale pozoruji ceny letenek, myslím, že se uvidíme častěji, než jsem se dříve obávala (či než jste možná doufali). A místa je tu opravdu dost, takže jestli jsem Vás nalákala, jste vítáni. Jenom ne všichni najednou, prosím.

Když jsme se vraceli ze Švédska, uvědomila jsem si, že ti princové na bílých koních asi přeci jenom někde existují. Nepoznají se podle toho, že neházejí do prádla srolované ponožky, že nenechávají prázdné talířky a krabičky v lednici, že nehodí tmavé prádlo do koše s pečlivě vytríděným světlým, a ani podle toho, že vstanou na první zazvonění budíka, místo aby ho pětkrát přerizovali o pět minut. To by bylo moc jednoduché. Spíš podle toho, že trpělivě snášejí naše změny nálad během PMS, chápou, že opravdu nutně potřebujeme novou kuchyň, že nám o víkendu nachystají snídaní nebo že ve tři

čtvrtě trpělivě čekají, než si konečně upravíme vlasy, i když jsme měli vyjet už v půlu. Že nás vždycky dokáže rozesmát, že když řekneme, že nechceme radu, ale jenom vyslechnout, že nás doopravdy jenom vyslechnou (aspoň se tedy pokusí), že si každý večer můžeme poděkovat za další skvělý den, že při hře „plus dne“ oni jsou plus dne pro nás a my jsme plus dne pro ně ...

Všem přeju hodně zdraví a spokojenosti. Myslím a těším se na Vás. Kdykoli napíšete, budu ráda. Do Čech přijedu na týden na podzimní prázdniny, v říjnu.

Mějte se moc hezky

Olga (Olinka pro doma)

Co se připravuje? Výlet do Rjukanu!

Společně s Ivanem Říčánkem připravujeme čtyřdenní setkání českých krajanů z Norska a ze Švédska v dubnu 2005 v oblasti Rjukanu. Ubytování by bylo možno zajistit v chatkách pro 4-6 lidí. Zatím uvažujeme o dvou možných termínech, 31. března až 3. dubna, nebo 7.-10. dubna 2005 (pozdější příjezd jen na sobotu a neděli by byl také možný). Na program by byla sportovní vyžití, která nám tato oblast poskytuje. Je zde možné si užít jak běžkového tak i sjezdového lyžování. Večery bychom trávili při společné zábavě s krajany ze Švédska. Veškeré náklady na tuto akci si hradí zájemci sami. S případnými podnětnými návrhy, připomínkami a zájmem o jeden z uvedených termínů se prosím obraťte na Líbu Janákovou, e-mail: libusjanak@hotmail.com.

ISSN 0803-7213

Dette er et tidsskrift for TSJEKKISK-NORSK FORUM, www.cz-forum.no

Ansvarlig for dette nummer var Alena Bartonova

Foreningens adresse: POSTBOKS 9352 GRØNLAND, 0135 OSLO

Medlemskontingent: hovedmedlem kr. 150,-, familiemedlem kr. 100,-

Telefon: 63818222 bankgiro: 6241.06.04650